

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

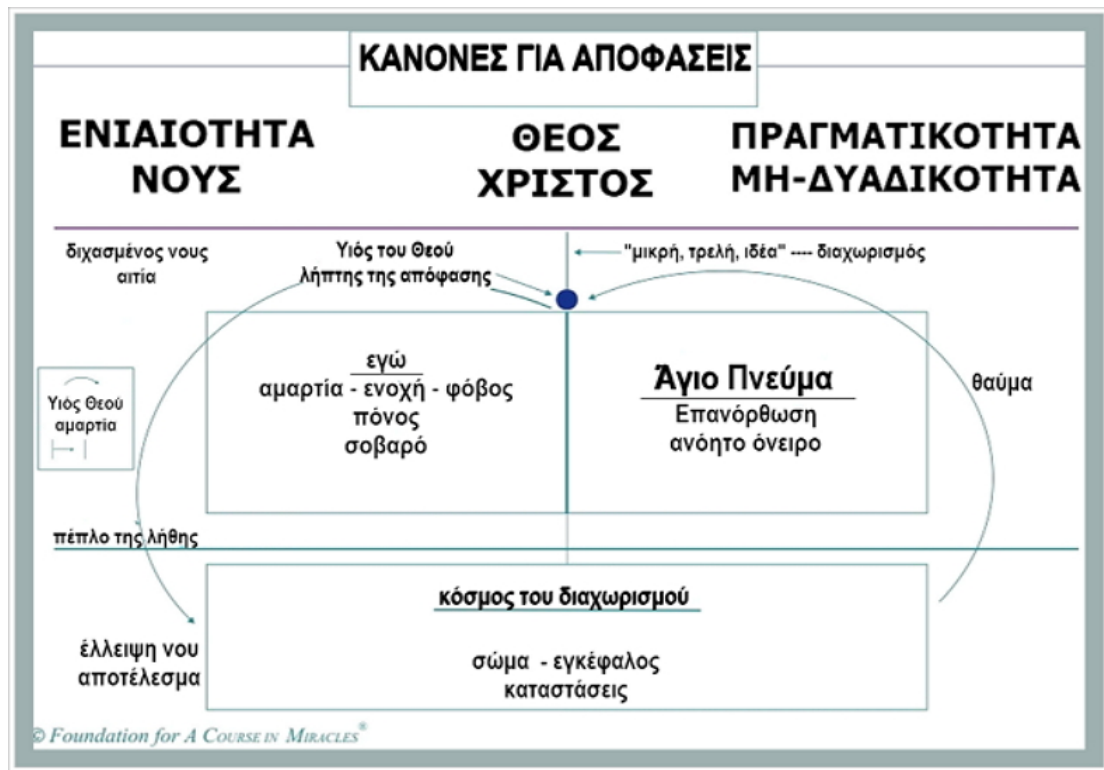
Μέρος Ι Εισαγωγή

Είναι φανερό από τον τίτλο του εργαστηρίου «Κανόνες για Αποφάσεις», ότι θα ασχοληθούμε τον περισσότερο χρόνο με την συγκεκριμένη ενότητα του Κεφαλαίου 30 του κειμένου η οποία θα αποτελέσει και το κεντρικό σημείο του εργαστηρίου. Θα ανατρέξουμε και σε κάποια άλλα σημεία των Μαθημάτων που θίγουν θέματα αυτής της ενότητας. Είναι επίσης φανερό από τον τίτλο, ότι το κεντρικό θέμα το οποίο θα διαπραγματευθούμε έχει να κάνει με την ιδέα της επιλογής ή της απόφασης.

Σε όλα τα Μαθήματα, και συγκεκριμένα σ' αυτή την ενότητα, γίνεται σαφές ότι υπάρχουν μόνο δύο επιλογές διαθέσιμες σε μας την κάθε στιγμή : ή να επιλέξουμε το εγώ σαν δάσκαλο και «σύμβουλο» μας-ο όρος χρησιμοποιείται σε αυτήν την ενότητα-ή να επιλέξουμε τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Αργότερα θα αφιερώσω αρκετό χρόνο μιλώντας για τον Ιησού και τι σημαίνει να τον επιλέξουμε σαν σύμβουλο ή δάσκαλο μας αντί για το εγώ. Αυτό όμως που θα ήθελα να κάνω πρώτα, είναι να δώσω το μεταφυσικό υπόβαθρο της επιλογής ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα.

Ένα μεγάλο μέρος της ομιλίας μας σ' αυτό το εργαστήριο δεν θα είναι μεταφυσικό. Πρόκειται για μια πολύ πρακτική και ρεαλιστική ενότητα που περιγράφει πως είναι εμπειρικά η επιλογή του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Αλλά όπως και με οποιαδήποτε συζήτηση στα Μαθήματα που έχει να κάνει με την συγκεκριμένη ή την πρακτική πλευρά- πως συμπεριφερόμαστε μέσα στο όνειρο ή μέσα σ' αυτόν τον κόσμο- αν δεν καταλάβουμε πρώτα την κύρια και βασική μεταφυσική βάση των Μαθημάτων, η πρακτική εφαρμογή δεν έχει κανένα νόημα. Έτσι θα αρχίσουμε με αυτό. Θα δώσω μια αρκετά σύντομη εκδοχή του θέματος στο οποίο συνήθως αφιερώνω πολύ περισσότερο χρόνο.

Κατά την διάρκεια του εργαστηρίου σχεδιάστηκε στον πίνακα το διάγραμμα που ακολουθεί και στο οποίο αναφέρεται συχνά στα σχόλια του ο Κένεθ.

Ουρανός

Αρχίζουμε, όπως κάνουμε πάντα, από την Αρχή που είναι ο Ουρανός, και ο Θεός και ο Χριστός που είναι δύο όντα που κατοικούν στον Ουρανό. Το πρωταρχικό χαρακτηριστικό του Ουρανού είναι ότι είναι μια κατάσταση τέλειας Ενιαιότητας, που σημαίνει όπως λένε τα Μαθήματα, ότι πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας και πουθενά δεν αρχίζει ο Υιός σαν κάτι χωριστό από Αυτόν(ΒΕ-Μ.132.12:4). Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει διαφοροποίηση στον Ουρανό ανάμεσα στον Θεό και τον Χριστό. Δεν υπάρχει καμία ξεχωριστή προσωπικότητα ή ξεχωριστή συνειδητότητα στον Έναν που θα μπορούσε να παρατηρήσει τον εαυτό του σε σχέση με τον Άλλον. Στην πραγματικότητα στον Ουρανό δεν υπάρχουν όροι «Θεός» ή «Χριστός». Αυτοί είναι όροι που χρησιμοποιούμε μέσα στο όνειρο, μέσα στην ψευδαίσθηση, προσπαθώντας να περιγράψουμε την κατάσταση του Ουρανού. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κάποιος εδώ να γνωρίζει πως είναι η κατάσταση τέλειας ενότητας ή τέλειας ενιαιότητας. Θα μιλήσουμε πολύ για τον νου αυτό το Σαββατοκύριακο. Στον Ουρανό μιλάμε για τον Νου του Θεού ή τον Νου του Χριστού. Ο Νους του Θεού και ο Νους του Χριστού είναι απόλυτα ενοποιημένοι έτσι ώστε, και πάλι, δεν υπάρχει πουθενά που να τελειώνει ο Νους του Θεού και να αρχίζει ο Νους του Χριστού. Αυτοί είναι όροι που έχουν νόημα μόνο για εμάς εδώ, αλλά δεν έχουν νόημα στον Ουρανό. Αυτό σημαίνει επίσης ότι δεν υπάρχει επιλογή στον Ουρανό, μια πάρα πολύ σημαντική ιδέα την οποία και θα αναπτύξουμε. Δεν υπάρχει απόφαση στον Ουρανό. Δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση στον Ουρανό, επειδή ελεύθερη βούληση, απόφαση, ή επιλογή αντανάκλανε την σκέψη ότι υπάρχουν εναλλακτικές ανάμεσα στις οποίες μπορείς να επιλέξεις.

Τώρα αν το μόνο που υπάρχει είναι τέλεια Ενιαιότητα, ή αυτό που θα μπορούσαμε να περιγράψουμε σαν μια κατάσταση μη-δυναδικότητας, τότε δεν υπάρχει απολύτως

τίποτε για να επιλέξεις ανάμεσα τους. Σε καμία περίπτωση ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, δεν μπορεί να επιλέξει να είναι κάτι άλλο από αυτό που είναι: μια δημιουργία του Θεού, απόλυτα ενοποιημένος με την Πηγή Του. Έτσι λοιπόν η Ιουδαίο-Χριστιανική ιδέα ότι ο Θεός προίκισε την δημιουργία του με ελεύθερη βούληση, μια βούληση που θα μπορούσε να επιλέξει μια πραγματικότητα ή σκέψη ή ύπαρξη διαφορετική από τον Θεό, είναι αδύνατη σύμφωνα με την οπτική των Μαθημάτων. Αυτά είναι ένα καθαρά μη-δυναμικό σύστημα. Η αντίληψη του Θεού που συναντάει κανείς στην Βίβλο, και που είναι προφανώς ο θεμέλιος λίθος του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού, είναι ενός δυναμικού Θεού. Πρόκειται για έναν Θεό που συνυπάρχει με τον διάβολο, έναν Θεό του καλού που συνυπάρχει με το κακό. Είναι ένας Θεός που επιτρέπει την επιλογή εναντίον του, όπως βλέπουμε στην ιστορία του Αδάμ και της Εύας, όπου οι δύο αμαρτωλοί δεν υπακούν την εντολή του Θεού και επιλέγουν να φάνε τον απαγορευμένο καρπό. Αυτό είναι αδύνατον να συμβεί στην κατάσταση του Ουρανού την οποία διδάσκουν τα Μαθήματα. Μιλάμε για μια απόλυτα μη δυναμική κατάσταση στην οποία δεν υπάρχει καθόλου επιλογή, δεν υπάρχει καμία απόφαση. Αυτό σημαίνει-και αυτή είναι μια πολύ σημαντική ιδέα στην οποία θα δώσουμε έμφαση αργότερα στο εργαστήριο- ότι όλη η ιδέα της επιλογής είναι μια ψευδαίσθηση, όλη η ιδέα της απόφασης είναι μια ψευδαίσθηση. Δεν υπάρχει τίποτε το πραγματικό σε αυτό. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι μια πάρα πολύ σημαντική ιδέα: προφανώς και είναι. Αλλά είναι πολύ σημαντικό να θυμάται κανείς ότι όλη η ιδέα της επιλογής και της απόφασης είναι μη πραγματική, επειδή η μόνη κατάσταση της πραγματικότητας, για να το ξαναπούμε, είναι αυτή της τέλεις Εναιότητας ή μη-δυναμικότητας.

Ο Διχασμένος Νους

Τώρα θα αναφερθούμε εν συντομία σ' αυτό που τα Μαθήματα ονομάζουν «μικρή, τρελή ιδέα», η οποία είναι η σκέψη του διαχωρισμού που φάνηκε να τρυπώνει στον νου του Υιού του Θεού και που στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ: «Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εισχώρησε μια μικρή, τρελή ιδέα, με την οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει».(Κ-27.VIII.6:2). Στην πραγματικότητα αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει συμβεί, επειδή δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρχει καμία άλλη σκέψη εκτός από του Θεού. Πως θα μπορούσε να υπάρχει μια σκέψη ατέλειας, μια σκέψη δυναμικότητας, μια σκέψη διαχωρισμού μέσα στο Νου της τέλεις Εναιότητας; Αυτό είναι αδύνατον και επομένως δεν συνέβη ποτέ-όμως πιστεύουμε ότι συνέβη. Αυτή είναι και η αρχή του νου που τα Μαθήματα αναφέρουν ως διχασμένο νου(πάντα με μικρά γράμματα), του νου που προέκυψε από την «μικρή, τρελή ιδέα». Αυτός ο νους χωρίζεται στα δύο: το μέρος που ονομάζουμε εγώ, και το μέρος στο οποίο αναφερόμαστε σαν το Άγιο Πνεύμα. Χρειάζεται να προσθέσω ότι στην όλη μας συζήτηση τίποτε από ό,τι λέω ή λένε τα Μαθήματα δεν θα πρέπει να το παίρνετε κυριολεκτικά-αυτά είναι σύμβολα. Στην πραγματικότητα ο Ιησούς μας λέει έναν μύθο και οι μύθοι δεν είναι αλήθεια. Οι μύθοι επιχειρούν να δώσουν την αντανάκλαση μιας πραγματικότητας, αλλά από μόνοι τους δεν είναι αληθινοί. Αυτά είναι σύμβολα, και όπως λέει ο Ιησούς στο Εγχειρίδιο για Δασκάλους: «Ας μην ξεχνάμε όμως ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα συμβόλων. Επομένως είναι δυο φορές απομακρυσμένες από την πραγματικότητα». (Ε-21.1:9-10) Μιλάμε για λέξεις

που είναι σύμβολα για μια ιδέα ή μια σκέψη, αλλά η ίδια η σκέψη δεν είναι πραγματική. Αυτή είναι η γλώσσα του μύθου ή η γλώσσα της μεταφοράς.

Έτσι όταν η «μικρή, τρελή ιδέα» φάνηκε να αναδύεται μέσα στο νου του Υιού του Θεού, ταυτόχρονα αναδύθηκαν στον ίδιο νου δυο διαφορετικοί τρόποι να κοιτάει την «μικρή, τρελή ιδέα». Ένας είναι αυτό που ονομάζουμε εγώ, και ο άλλος αυτό που ονομάζουμε Άγιο Πνεύμα. Ο τρόπος που το Άγιο Πνεύμα κοιτάει την «μικρή, τρελή ιδέα» είναι αυτό που τα Μαθήματα αποκαλούν η αρχή της Επανόρθωσης-η δήλωση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Είναι ο τρόπος που το Άγιο Πνεύμα λέει στον Υιό του Θεού: «Αυτό που βλέπεις ή αυτό που σκέφτεσαι είναι μόνο ένα ανόητο όνειρο. Δεν χρειάζεται να το πάρεις στα σοβαρά, πως θα μπορούσε μια σκέψη σαν και αυτήν να έχει οποιαδήποτε επίπτωση στην πραγματικότητα;» Υπάρχει μια θαυμάσια φράση στην ενότητα που ονομάζεται « Το Μικρό Εμπόδιο»: «ούτε μια νότα δεν χάθηκε από το τραγούδι του Ουρανού»(Κ-26.Υ.5:4). Με άλλα λόγια, αυτή η «μικρή, τρελή ιδέα», αυτή η σκέψη του διαχωρισμού από τον Θεό δεν είχε την παραμικρή επιρροή στον Ουρανό.

Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να θεωρηθεί ως η μνήμη της τελειότητας του Θεού, της τέλειας Ενιαιότητας του Θεού και του Χριστού που ο Υιός πήρε μαζί του μέσα στο όνειρο. Και είναι η μνήμη που συνδέει τον Υιό με τον Θεό, όπως ακριβώς η μνήμη ενός αγαπημένου μας νεκρού μας συνδέει με αυτόν. Σκέφτεσαι κάποιο αγαπημένο πρόσωπο και αρχίζεις να νοιώθεις την παρουσία του. Θρηνείς· χαίρεσαι για τις ωραίες στιγμές που πέρασες· θυμώνεις για τις δυσάρεστες και τα παράπονα που κρατάς-αλλά είναι η ανάμνηση του ατόμου που σε συνδέει μαζί του, που σε κάνει να νιώθεις πράγματα που ίσως να ένοιωθες όταν το άτομο ήταν στην ζωή. Επομένως, η λειτουργία της ανάμνησης στην καθημερινή μας εμπειρία είναι ότι μας συνδέει με κάτι από το παρελθόν. Με αυτήν την έννοια, η μνήμη του Ποιος Είμαστε ως Χριστός είναι ο σύνδεσμος ανάμεσα στην τωρινή μας εμπειρία και στο Ποιος αλήθεια είμαστε στον Ουρανό. Έτσι, όταν η «μικρή, τρελή ιδέα» αναδύθηκε, υπήρξε επίσης μέσα στο νου μια σκέψη που είπε ότι το αδύνατο δεν συνέβη ποτέ- σ' αυτήν την σκέψη αναφέρονται τα Μαθήματα ως Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η σκέψη που λέει ότι η «μικρή, τρελή ιδέα» είναι απλά το εξής: μια ασήμαντη σκέψη που δεν είχε καμία μα καμία απολύτως επίπτωση και είναι τελείως παρανοϊκή. Όταν ο Ιησούς χρησιμοποιεί την λέξη «τρελός» ή «τρέλα» στα Μαθήματα, πάντα την χρησιμοποιεί σαν συνώνυμο για την «παράνοια».

Όμως, από την άλλη πλευρά, υπάρχει το εγώ το οποίο είναι μια σκέψη που λέει ότι ο διαχωρισμός όχι μόνο συνέβη αλλά ότι ήταν και ένα τρομακτικό γεγονός. Ο Υιός του Θεού διέπραξε ένα τερατώδες παράπτωμα εναντίον του Δημιουργού του και της Πηγής του. Αυτό σημαίνει η λέξη «αμαρτία». Αυτή είναι μια πράξη για την οποία ο Υιός πρέπει να νιώθει ένοχος· και να περιβάλλεται από τρόμο για την οργή του Θεού που τον καταδιώκει για να τον εκδικηθεί για ό,τι έχει κάνει. Αυτό που έχει κάνει ο Υιός σύμφωνα με το εγώ, είναι ότι έκλεψε την δύναμη του Θεού, έκλεψε την ζωή του Θεού, καταχράστηκε τον ρόλο Του ως Δημιουργό, ως Πρώτη Αιτία, και ανακηρύσσει τον εαυτό του πάνω από το νεκρό σώμα του Θεού, ως αυτό-δημιουργό και δική του πηγή. Αυτή είναι η εκδοχή των Μαθημάτων για το προπατορικό αμάρτημα. Αυτό βέβαια στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ, αλλά μέσα στο όνειρο έχει

ουσιαστική σημασία. Και έτσι η κατάληξη, αν ο Υιός επιλέξει το εγώ, είναι να πιστεύει ότι έχει διαχωριστεί από τον Θεό. Να κατακλυστεί από την ενοχή γι αυτό που διέπραξε και να πιστεύει ότι ο Θεός πρόκειται να τον τιμωρήσει.

Υπάρχουν δυο διαθέσιμες επιλογές στον Υιό του Θεού. Ο Υιός του Θεού που πρέπει να κάνει μια επιλογή αναπαρίσταται στο **σχεδιάγραμμα** με την μπλε κουκίδα στην οποία δίνουμε το όνομα: λήπτης της απόφασης. Όσοι από εσάς μελετάτε τα Μαθήματα γνωρίζετε ότι ο όρος «λήπτης της απόφασης» δεν χρησιμοποιείται ποτέ σ' αυτό το πλαίσιο. Χρησιμοποιείται μια φορά στο Εγχειρίδιο αλλά σε διαφορετικό πλαίσιο. Είναι ένα όνομα που δίνουμε σε εκείνο το μέρος του διχασμένου νου που πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στα δύο συστήματα σκέψης. Ο Ιησούς μας ζητάει επανειλημμένα να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Ασφαλώς σ' αυτήν την ενότητα, «Κανόνες για Απόφαση», αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα: ότι πρέπει να αποφασίσουμε, ότι πρέπει να επιλέξουμε. Πράγματι θα μπορούσαμε να πούμε, όπως και θα αναλύσουμε αργότερα στο εργαστήριο, ότι η κεντρική διδασκαλία των Μαθημάτων είναι ότι έχουμε μια άλλη επιλογή. Επιλέξαμε εσφαλμένα και τώρα μπορούμε να επιλέξουμε ξανά. Και όπως γνωρίζετε, η τελευταία ενότητα των Μαθημάτων, αυτή η τόσο όμορφη ενότητα «Διάλεξε Ξανά» μας το επαναλαμβάνει για τελευταία φορά. Επομένως το μέρος του νου μας που πρέπει να επιλέξει ή πρέπει να αποφασίσει το ονομάζουμε «λήπτη της απόφασης» - κάτι που μας διευκολύνει όταν χρειάζεται να αναφερθούμε σ' αυτό. Όταν ο Ιησούς αναφέρεται στα Μαθήματα στον Υιό του Θεού, όταν προσφωνεί τον αναγνώστη σαν «εσύ», αυτό είναι το «εσύ» στο οποίο απευθύνεται-το μέρος του νου μας που πρέπει να επιλέξει ή το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα.

Αυτό που συνέβη-και είμαστε όλοι μάρτυρες του γεγονότος ότι όντως συνέβη-είναι ότι σαν ένας Υιός στραφήκαμε προς το εγώ και αποστραφήκαμε το Άγιο Πνεύμα. Βασικά είπαμε ότι δεν πιστεύουμε την ιστορία του Αγίου Πνεύματος· αντίθετα μάλιστα, πιστεύουμε το εγώ. Και πάλι, μιλάμε μυθολογικά, όχι σαν να κάνουμε μια συζήτηση όπου παραθέτουμε αυτές τις ιδέες- πράγματι όμως, αυτό που πέρασε από το νου του Υιού είναι ότι του άρεσε να είναι μόνος του. Αν όντως είχε ακούσει το Άγιο Πνεύμα και είχε ταυτιστεί με την αρχή της Επανόρθωσης, τότε ο διαχωρισμός θα εξαφανιζόταν την ίδια στιγμή που φάνηκε να παρουσιάζεται. Κάθε ατομικότητα θα είχε εξανεμιστεί και ο Υιός θα εξαφανιζόταν μέσα στην Καρδιά του Θεού και δεν θα υπήρχε πια σαν μια διαχωρισμένη ύπαρξη. Μέσα στο όνειρο, ο Υιός τώρα υπάρχει σαν ένα διαχωρισμένο ον που έχει την ελευθερία(ή την ψευδαίσθηση της ελευθερίας) να επιλέξει αν θα ακούσει την Φωνή για τον Θεό, όπως λένε τα Μαθήματα το Άγιο Πνεύμα, ή θα ακούσει την φωνή του εγώ. Του αρέσει να είναι μόνος του. Του αρέσει η αυτονομία. Του αρέσει και απολαμβάνει την ατομικότητα με την οποία αρχίζει να ταυτίζεται. Ο πολύ σημαντικός όρος που τα Μαθήματα χρησιμοποιούν εν περιλήψει γι αυτό είναι ο εξής: του αρέσει η *ιδιαιτερότητα* του. Στον Ουρανό δεν είναι ιδιαίτερος. Στον Ουρανό δεν υπάρχει σαν μια ξεχωριστή προσωπικότητα. Τώρα από το πουθενά βρίσκεται μόνος του και του αρέσει-του αρέσει να είναι ιδιαίτερος. Και δεν γνωρίζει σ' αυτό το σημείο το τρομακτικό τίμημα για τον εαυτό του, της άρνησης του Αγίου Πνεύματος και της στροφής προς το εγώ.

Αλήθεια, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα που κάνει για μας ο Ιησούς στα Μαθήματα είναι να μας βοηθήσει να καταλάβουμε το τρομακτικό τίμημα που πληρώνουμε επιμένοντας να ταυτιζόμαστε με την ιδιαιτερότητα μας και με το εγώ. Καθώς εργάζεστε με τα Μαθήματα στην διάρκεια πολλών χρόνων, θα συνειδητοποιήσετε με φρίκη πόσο απαίσιο είναι το τίμημα. Αν τώρα νομίζετε ότι είναι κακό, όταν περάσουν δέκα ή δεκαπέντε χρόνια και μπειτε στην ουσία του θέματος, τότε θα καταλάβετε τι πραγματικά κάνατε. Όταν συνειδητοποιήστε τι κάνατε μέσα στο όνειρο, θα καταλάβετε γιατί η ενοχή σας είναι τόσο μεγάλη. Στην πραγματικότητα αυτό δεν έχει συμβεί καθόλου, αλλά όσο πιστεύετε ότι είσατε εδώ, όσο πιστεύετε ότι είσατε ένα ιδιαίτερο άτομο, όσο πιστεύετε ότι είσατε μια διαχωρισμένη προσωπικότητα, θα πιστεύετε ότι στ' αλήθεια διαπράξατε κάποιο τερατώδες, τερατώδες πράγμα. Όμως, αρχικά, δεν έχουμε επίγνωση του τι κάναμε. Νομίζουμε ότι πρόκειται για ένα παιχνίδι, νομίζουμε ότι πράγματι απολαμβάνουμε την νεοανακαλυφθείσα ελευθερία μας και ατομικότητα μας, και έτσι επιλέγουμε ως ένας Υιός- σ' αυτό το σημείο μιλάμε ακόμη για έναν Υιό του Θεού-επιλέγουμε ως ένας Υιός να πιστεύουμε στο εγώ, δηλ. να ταυτιζόμαστε με το εγώ. Την στιγμή που επιλέγεις να πιστέψεις τι λέει το εγώ, δεν επιλέγεις μόνο να το πιστέψεις, γίνεσαι αυτό. Έτσι γίνεσαι αυτός ο αμαρτωλός, ένοχος, πνιγμένος από τον φόβο εαυτός. Αυτό είναι το τίμημα που πληρώθηκε για την ιδιαιτερότητα, και για την σκέψη του να βρίσκεσαι έξω από τον Ουρανό και μόνος σου.

Ο Κόσμος και το Σώμα

Αφού το έκανε αυτό ο Υιός, το εγώ συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται αντιμέτωπο με ένα πρόβλημα, επειδή γνωρίζει ότι «έριξε στάχτη» στα μάτια του Υιού. Το πρόβλημα που αντιμετωπίζει είναι: Τι θα γίνει αν ο Υιός μια μέρα ξαφνικά ξυπνήσει και αντιληφθεί τι έκανε; Θα αλλάξει γνώμη. Θα στραφεί τότε εναντίον του εγώ και υπερ του Αγίου Πνεύματος. Θα ξυπνήσει από το όνειρο. Θα απορροφηθεί μέσα στην καρδιά του Θεού. Και τότε: το τέλος του εγώ. Το τέλος της ατομικότητας. Το τέλος του διαχωρισμού. Το τέλος της ιδιαιτερότητας. Το τέλος της προσωπικότητας. Δεν θα υπάρχει πια ζωή με τον τρόπο που το εγώ την ορίζει.

Τώρα που το εγώ έχει τον Υιό στα νύχια του, κάνει και κάτι ακόμη: διασφαλίζει ότι ο Υιός δεν θα αλλάξει ποτέ γνώμη. Και το πετυχαίνει αυτό με μια πολύ έξυπνη στρατηγική: Αν το εγώ μπορέσει να καταστήσει τον Υιό άνοο και να τον κάνει να ξεχάσει ότι έχει νου, πως θα μπορέσει ο Υιός να αλλάξει γνώμη; Δεν μπορείς να αλλάξεις κάτι αν πιστεύεις ότι δεν το έχεις. Έτσι αυτό που κάνει το εγώ είναι να προβάλλει τον εαυτό του έξω από τον νου και να φτιάξει ή-όπως τα Μαθήματα λένε στην αρχή-να δημιουργήσει διαστρεβλωμένα έναν κόσμο διαχωρισμού, που δεν είναι τίποτε άλλο από μια αντανάκλαση, φαινομενικά εξωτερική, της σκέψης που βρίσκεται εσωτερικά. Με άλλα λόγια, ο κόσμος προκύπτει παίρνοντας το περιεχόμενο που βρίσκεται στο κουτάκι του εσφαλμένου νου του εγώ, την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο και όλες τις άλλες σκέψεις που το συνοδεύουν-απλά δηλ. παίρνοντας αυτό που βρίσκεται εντός ισχυριζόμενος ότι τώρα είναι απέξω. Την στιγμή που η σκέψη του διαχωρισμού προβληθεί έξω από τον νου, κάνει ότι κάνει και ο διαχωρισμός: διαχωρίζει-και διαχωρίζει, και διαχωρίζει, κατακερματίζει,

διχάζει, υποδιαιρεί, ξανά κα ξανά και ξανά. Πρόκειται για μια διαδικασία που φαίνεται να συμβαίνει στην διάρκεια δισεκατομμυρίων χρόνων. Στην πραγματικότητα συμβαίνει σε μια μόνο στιγμή· και στην «πραγματική πραγματικότητα», αν μπορώ να κάνω μια τέτοια φοβερή διάκριση, ποτέ δεν συνέβη καθόλου. Όταν η διαδικασία του κατακερματισμού ολοκληρώθηκε, κάθε ένα από τα φαινομενικά θραύσματα μπαίνει σε αυτό που ονομάζουμε σώμα. Το σώμα, συγχωρείστε το λογοπαίγνιο μου, είναι η ενσάρκωση του εγώ. Είναι η σκέψη του διαχωρισμού που παίρνει μορφή και εγκλείεται μέσα σε ένα σώμα, που από την φύση του διαχωρίζεται από άλλα σώματα και αντικείμενα. Έτσι γεννήθηκε ο κόσμος του διαχωρισμού.

Μας λένε ότι αυτό που ελέγχει το σώμα είναι ο εγκέφαλος. Ο εγκέφαλος δεν είναι ο νους. Ο εγκέφαλος υπάρχει έξω από τον νου σαν αντανάκλαση της σκέψης που είναι μέσα στον νου· αλλά δεν είναι ο νους. Αυτό που κάνει μετά το εγώ, είναι να καλύψει με ένα πέπλο τον νου του Υιού του Θεού, και είναι αυτό το πέπλο, το πέπλο της λήθης που κάνει τον Υιό να ξεχάσει από που προήλθε. Από μια προβολή σκέψης στον νου. Μια σημαντική αρχή στα Μαθήματα είναι ότι «οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους»(Κ-26.VII.4:7), που σημαίνει ότι η ιδέα του διαχωρισμένου σώματος ποτέ δεν άφησε την πηγή της, που είναι μέσα στον νου. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι κυριολεκτικά δεν υπάρχει κόσμος εκεί έξω. Υπάρχει η πεποίθηση ότι υπάρχει κόσμος εκεί έξω, αλλά ο κόσμος που πιστεύουμε ότι είναι έξω από εμάς είναι απλά η προβολή αυτού που βρίσκεται μέσα μας. Όμως, εξαιτίας του πέπλου που καλύπτει τον νου μας, ξεχνάμε την προέλευση μας. Η ιδέα και η πηγή έχουν αποκοπεί, η αιτία και το αποτέλεσμα έχουν αποκοπεί και τώρα πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο. Έχουμε ολοκληρωτική αμνησία-δεν θυμόμαστε καθόλου από που προερχόμαστε. Έτσι λοιπόν τώρα το εγώ έχει πετύχει επειδή μας κατέστησε άνοους. Και ξαναλέω την σημασία αυτού του γεγονότος: αν δεν έχουμε νου, πως είναι δυνατόν να επιλέξουμε;

Όλες οι επιλογές που νομίζουμε ότι έχουμε είναι μέσα στην ψευδαίσθηση, και είναι όλες πλασματικές. Και αυτό επειδή στην πραγματικότητα δεν επιλέγουμε τίποτε- απλά επιλέγουμε μια ψευδαίσθηση έναντι μιας άλλης. Προτιμώ αυτήν την ψευδαίσθηση αντί για εκείνη την ψευδαίσθηση. Υπάρχει αυτό το ψευδαισθητικό πρόβλημα εδώ και έτσι υπάρχει εκείνη η ψευδαισθητική λύση εκεί. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτε. Το μόνο πρόβλημα όπως μας λένε τα Μαθήματα επανειλημμένα, είναι απλά ότι απορρίψαμε το Άγιο Πνεύμα και στραφήκαμε στο εγώ. Βασικά το μόνο που κάναμε είναι ότι στοιχηματίσαμε στο λάθος άλογο. Και δεν γνωρίζουμε ότι το άλογο έμεινε στον τόπο στην αφετηρία και δεν πηγαίνει απολύτως πουθενά. Τώρα περνάμε τον χρόνο μας προσπαθώντας να επαναφέρουμε στην ζωή το νεκρό άλογο για να μας οδηγήσει κάπου- αλλά δεν υπάρχει τρόπος να το κάνει επειδή δεν είναι ζωντανό. Έτσι αυτό που κάνει ο Ιησούς στα Μαθήματα είναι να μας λέει: «Στοιχημάτισες σε λάθος άλογο. Αυτό το άλογο δεν θα σε οδηγήσει πουθενά. Στοιχημάτισε σε μένα-θα σε οδηγήσω πίσω σπίτι». Αλλά είμαστε πεισματάρηδες και τόσο ανόητοι και τόσο παρανοϊκοί που επιμένουμε να προσπαθούμε να σηκώσουμε αυτό το νεκρό άλογο. Και δεν πηγαίνει απολύτως πουθενά. Το κάθε τι που κάνουμε σ' αυτόν τον κόσμο είναι σαν να προσπαθούμε να ζωντανέψουμε ένα νεκρό άλογο και να το κάνουμε να μας πάει κάπου- αλλά δεν μας πηγαίνει πουθενά. Δεν μπορεί

να μας πάει στην γη της επαγγελίας, δεν μπορεί να μας πάει σίτι-είναι νεκρό. Για φανταστείτε τον εαυτό σας πάνω σε ένα νεκρό άλογο. Το μαστιγώνεις, το καλοπιάνεις, κάνεις τα πάντα αλλά αυτό δεν σε ακούει. Δεν κάνει απολύτως τίποτε. Αυτό κάνουμε στον κόσμο. Αυτό κάνουμε με το σώμα. Αλλά το σώμα είναι ένα νεκρό άλογο. Δεν ξέρουμε τι κάνουμε επειδή δεν ξέρουμε τίποτε. Δεν έχει το άλογο παρωπίδες, εμείς έχουμε παρωπίδες. Βλέπουμε μόνο αυτό που θέλει το εγώ να δούμε: ό,τι βρίσκεται έξω από εμάς. Δεν θέλει να δούμε εκεί όπου υπάρχει το πραγματικό πρόβλημα, δηλ. μέσα μας- μέσα στο νου.

Έτσι λοιπόν, και πάλι, το μόνο πρόβλημα που έχουμε είναι ότι απορρίψαμε το Άγιο Πνεύμα και στραφήκαμε προς το εγώ, που σημαίνει ότι η μόνη λύση σε όλα μας τα προβλήματα, ή σε αυτό που νομίζουμε ότι είναι τα προβλήματα μας, είναι απλά να επιστρέψουμε σε εκείνο το σημείο επιλογής μέσα στο νου μας και να κάνουμε μια άλλη επιλογή-να επιλέξουμε κατά του εγώ και υπέρ του Αγίου Πνεύματος. Αυτό κάνει το θαύμα. Γι αυτό ονομάζεται *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι να πάρει την προσοχή μας από τον κόσμο και να την επιστρέψει στο νου μας έτσι ώστε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Χωρίς αυτό, η ενότητα «Κανόνες για Απόφαση», δεν θα είχε νόημα. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι να παίρνει την προσοχή μας από τα προβλήματα ή τις ανησυχίες στον κόσμο, το σώμα μας ή στα σώματα των άλλων, και να μας λέει: «Αυτό δεν είναι το πρόβλημα- το πρόβλημα είναι πίσω μέσα στο νου σου. Κοίταξε μέσα στο νου σου». Αυτό είναι όλο και όλο που κάνει το θαύμα. Όπως σαφέστατα δηλώνει ο Ιησούς στα Μαθήματα, το θαύμα δεν επιλέγει για μας. Το μόνο που κάνει είναι να φέρει στην επίγνωση μας την επιλογή που έχουμε. Φέρνει το πρόβλημα πίσω στο νου μας έτσι ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Μπορούμε τελικά να δούμε τι επιλέξαμε, να δούμε το τίμημα της επιλογής μας, και να συνειδητοποιήσουμε ότι ήταν ανόητο- να δούμε το άλογο και να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι ζωντανό. Σ' αυτό το σημείο, η επιλογή αποκτά νόημα επειδή τώρα μπορούμε να επιλέξουμε ξανά. Τώρα συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει κάποιο άλλο άλογο, ένα άλλο σύστημα σκέψης. Υπάρχει μια άλλη παρουσία μέσα στο νου μας που μπορούμε να επιλέξουμε. Και αν επιλέξουμε αυτή την παρουσία, τότε πραγματικά θα βρούμε την ειρήνη και την Αγάπη του Θεού.

Εν ολίγοις, λοιπόν, αυτό είναι το υπόβαθρο για τους «Κανόνες για Αποφάσεις». Είναι ένας τρόπος να μας βοηθήσει να μάθουμε ότι *πράγματι* έχουμε μια επιλογή. Αυτό σημαίνει ότι η σφαίρα δραστηριότητας, η σφαίρα δράσης δεν είναι το σώμα, δεν είναι ο εγκέφαλος, δεν είναι ο κόσμος, αλλά ο νους. Όταν μπορέσουμε να επιστρέψουμε στο νου μας και να συνειδητοποιήσουμε ποια είναι η επιλογή, η σωστή επιλογή θα είναι ξεκάθαρη.